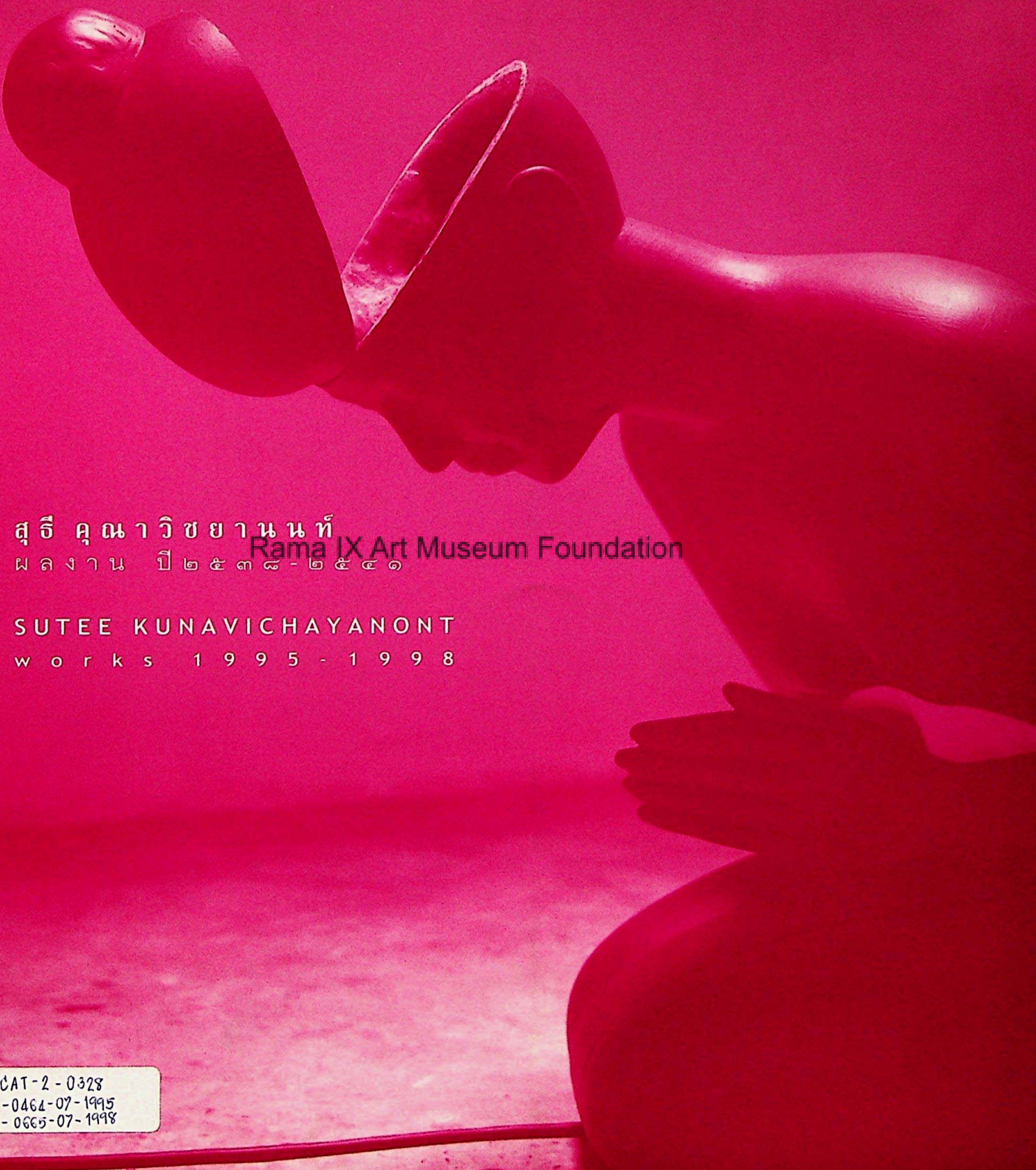

สุธี คุณาวิชยานนท์ Rama IX Art Museum Foundation
ผลงาน ปี ๒๕๓๘ - ๒๕๔๑

SUTEE KUNAVICHAYANONT
works 1995 - 1998

B-CAT-2-0328
SOL-0464-07-1995
SOL-0665-07-1998

Rama IX Art

สุธี คุณาวิชยานนท์
ผลงาน ปี ๒๕๓๘ - ๒๕๔๑

SUTEE KUNAVICHAYANONT
works 1995 - 1998

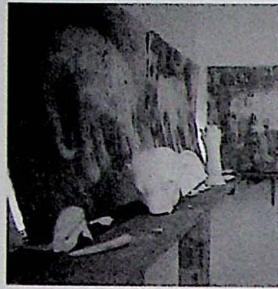
ช้างเผือกสยาม
(๒๕๓๘) หอศิลป์คณะจิตรกรรมประติมากรรมและภาพพิมพ์

ฝนตก ชั้หมูไหล
(๒๕๔๑) หอศิลป์ตาดู

The White Elephants of Siam
(1995) The Art Gallery of the Faculty of Painting,
Sculpture and Graphic Arts, Bangkok

Rain Drops-Pig's Shit Running
(1998) Tadu Contemporary Art, Bangkok

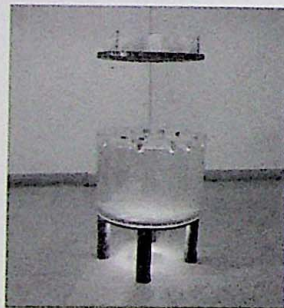
๒๕๓๘ - ๒๕๔๐ สุธี นักทรมานช้าง

เคยอยู่

จวบจนโลกาวินาศ

ช้างลอยน้ำ

บุรุษผู้ผูกพันกับช้างและทรมานช้างด้วยท่าที่แปลกๆ เขาตัดตัวช้าง ตัดวงงา บินรัดโบกโบยช้างด้วยประลองศอันโต และช้างก็เป็นสัตว์โคตรใหญ่โดยเฉพาะช้างเผือกที่นำมาเล่น ก็ถือว่าคู่บ้านคู่เมือง แม้ช้างอื่นๆ ยังเคยยินลอมแบกรับน้ำหนักเจ็ดยี่ด้วยเกียรติสูงส่ง ทั้งเป็นสัตว์ในอุดมคติ เป็นสัญลักษณ์ของศรัทธามงคลอันยิ่งใหญ่ กระทั่งลมหายใจของป่า

บุรุษผู้นี้คือสุธีนั่นเอง สุธีผู้เพียรลากช้างซึ่งแทบจะสูญเสียความหมายและตัวตนของมันไปแล้ว ให้อีกกลับมาเห็นต่อหน้าต่อตาเรา ด้วยประลองศอันโตถึงเพียรพยายามที่จะดึงมันกลับมาเกี่ยวข้องกับชีวิตประจำวันของเรา

ปี ๒๕๓๘ เขาสร้างงานชุดชื่อ *เคยอยู่* (ภาพ ๑ - ๒) เป็นภาพช้างเลือนรางซ้ำๆ เหมือนจะตายมีตายแหล่บนงานเพ้นท์ ที่อุดมด้วยเท็กซ์เจอร์ ภาพวางเรียงต่อกันบนร้านไม้ยาวเหยียด บนร้านมี แขน ขา หัวช้างกระจัดกระจายเต็มไปหมด มันอะไรกันแน่.. เขากำลังเปรียบเทียบช้างเข้ากับอะไร หรือกำลังบอกว่าคุณเคยมีช้างมีจิตวิญญาณใหญ่แบบช้าง มีเกียรติยศที่เกี่ยวข้องอยู่กับช้าง เกิดขึ้นอย่างนั้นหรือ

อีกชิ้นหนึ่งชื่อ *ช้างลอยน้ำ* (ภาพ ๖ - ๙) เขานำช้างไม้เล็กๆ หลายตัว แยกลอยใส่ถ้วยแก้วเป็นเรือในอ่างเรซินใสขนาดใหญ่ช้างบนสูงขึ้นไปมีช้างน้ำแข็งอยู่ในถาดกำลังละลายเป็นน้ำหยดลงล่าง บ้างหยดลงถึง บ้างหยดลงถ้วยแก้ว และถ้วยใดเต็มก่อนก็จะจมดิ่งพร้อมช้างไม้ อะไรกันอีกเล่าสำหรับสุธี เขานำช้างไม้เล็กๆ มาจมน้ำเพื่อบอกอะไร สำหรับผมแล้วรู้สึกติดใจอ่างเรซินใส่น้ำเต็มเมื่อต้องแสงไฟดูเงาเงาเล็กมีมวลหนักราวตัดส่วนทะเลมาๆ ว่าเขากำลังสร้างกันมึงทะเลสาบในใจเราแล้วปล่อยให้ช้างไม้เล็กๆ ของเขาค่อยๆ จมความหมายลงทีละตัวทีละตัว ซึ่งที่สุดของการจมน้ำก็ได้แค่ตะกอนขุนนิตหนอย

สุธีคงทรมานช้างต่อในงานชื่อ *จวบจนโลกาวินาศ* (ภาพ ๕) เขาทำให้ช้างน้ำตาไหล น้ำมูกไหลจากวงงงลงไหลแก้วเบื้องล่าง ในนั้น ดองหัวและวงงงของมันเอาไว้ เขาช่างโหดร้ายนัก

ครับ.. สิ่งที่เกิดขึ้นในงานเด่นๆ ของเขาข้างบน มันไม่ง่ายเลยที่จะนำช้างมาส่งวางกลางใจเราอีกครั้ง แต่เขายังเพียรพยายามนำดู พร้อมๆ กันกับการนำเสนอ

รูปแบบศิลปะละลายพรมแดนของสไลด์ออกไป และช่วยไม่ได้ที่ทำให้เราหรือเขาหันมาใส่ใจต่อว่า เจ้าชิ้นส่วนที่เป็นจิตรกรรม ประติมากรรม งานพรีนธ์ เศษวัสดุ หรือชิ้นเรดดีเม็ตต่างๆ ที่ประกอบกัน จะสามารถขับเคลื่อนความคิดหรือน้อมนำสื่อได้แค่ไหน แม้งานแบบนี้จะดูฝังในสายตาแต่การเพินเอาช้างมานำเสนอ ถือเป็นการเดินทางที่สำคัญของสุธี เป็นความเพียรที่จะก่อภาพลักษณ์ไทยเข้าผสม

ตัดกลับมาที่งานเขาใหม่ คราวนี้เปิดฉากที่เจแปน โดยแจมกับกลุ่มศิลปินนาฏศิลป์บูโด ผมเคยเห็นงานชุดนี้ปรากฏเป็นหนังสือศิลปะวัฒนธรรมแสงอรุณ ในหนังสือจากที่มีดดำ มีดงน้ำเกลื่อนนับร้อยแวนห้อยระยงระยงไปตามยาวมีน้ำเกลื่อนไหลตามสายเบื่อนประอผ้าบูโตะขาวที่มีจาน ชาม หลอดทดลอง มีร่าเงนละครเข้าไปเพอร์ฟอร์แมนซ์ในนั้น เรื่องราวชวนให้คิดถึงความตายกับการเยียวช่วยชีวิตที่ไร้ค่าเปล่าประโยชน์ ผมคิดว่าเขามองโลกติลลปในสายตาพอลคมวร

เราก้าวข้ามงานเขาสุธีปี ๒๕๓๙ แล้ว.. เขาคงแก้มอีกปี สุธีหันกลับมาเล่นงานช้างต่อไปในชื่อชุด *เรื่องเก่าๆ ชั่วแล้วชั่วแล้ว* (ภาพ ๒๓ - ๒๙) เขาจำลองกระดูกกรามช้างด้วยไฟเบอร์แกนติดฝา วางท่าเป็นง้างหวะราว ๑๐ อัน มีทัพพีตั้งบนกราม คอยรอให้น้ำมันเครื่องไหลย้อยจากตำแหน่งที่สูงกว่าใส่จนเต็ม ก่อนลั่นรินลงกะละมังข้างล่างพร้อมๆ กระดกเข้าที่ กลับไปทำงานใหม่ไม่ขาดสาย

น้ำตา - ดาน้ำ (ภาพ ๑๐ และ ๑๔) ก็ยังคงเล่นกับชิ้นส่วนช้าง กับระบบที่คิดขึ้นเพื่อสร้างความวุ่นเวียนซ้ำซากในความรู้สึก

ผมคิดว่างานชุดนี้ของสุธีค่อนข้างนามธรรมมาก เหมือนกำลังเลือกทดลองอะไรบางอย่าง ถึงแม้จะมีความเป็นช้างเข้ามาให้ต่อเนื่อง แต่สิ่งที่ได้และเรารู้สึกคล้ายกันคงเป็นเรื่องอารมณ์รับรู้ความวุ่นเวียน เฉื่อยอืด และดำเนินนำเบื้องหน้า ผมคิดว่าสุธีอาจกำลังจับตาดูอารมณ์นี้ เพื่อเจาะทะลวงสังคมต่อไป

สุธีคงปฏิบัติภารกิจจ้องเฝ้าช้างต่อด้วยผลงานชุด *จากหอคอยงาช้าง* (ภาพ ๑๖ - ๑๙), *ไม่มีอะไรใหม่* (ภาพ ๑๕), *จุดจบ* (ภาพ ๓๐ - ๓๙) ซึ่งหลายคนคงคุ้นตาและจำได้ในวันเปิดตัวหอศิลป์ตาตุ สิ่งที่น่าสังเกตดูเหมือน

ช้างในชุดเหล่านี้ค่อยๆ ละลายตัวจากความหมายคุณค่าที่บอบช้ำ ค่อยๆ กลายเป็นตัวแทนของเปลือกหรือเกียรติศักดิ์สูงส่ง ขณะไม่วายถามถึงแก่นข้างในว่าจริงแท้เทียมเท็จ และลงสยถึงความรู้สึกกัน

งานของสุธีเริ่มเข้าสู่การตั้งคำถามที่หนักข้อขึ้น ผมคิดว่าเขาเริ่มหุบตีผู้ชมเข้าแล้ว ขณะเดียวกับการให้น้ำหนักของการตีชีนประกอบกัน การจัดวางง่ายๆ ที่สูงกับที่ต่ำ การใช้สีน้อยอย่างทอง แดง ขาว กับความมันวาว เมื่อรวมกับที่ผ่านมา แม้ไม่อาจยืนยันได้ ๑๐๐% ว่าเขาสำเร็จแล้วในการนำช้างและสิ่งที่เกี่ยวกับมันมาอย่าใหม่ แต่ความละเมียดพิถีพิถันในการจัดวางรูปแบบ บวกการสร้างกลิ่นอายไทยๆ แทรกปรากฏดูจะค่อยๆ หล่อหลอมความเป็นสุธีขึ้นมาช้าๆ

แม้ผมไม่เคยเห็นงานเขาทั้งหมดแต่ก็ผ่านตาหลายชิ้น รวมทั้งภาพดรอว์อิงก์ๆ ที่ วาดช้างแลดูลึกลับ มีเพียงงาขาวที่เปล่งประกาย ราวว่าตรงนี้จะทำให้ผลประโยชน์ที่สุด

ก้าวสู่ปี ๒๕๔๑ รวดเร็ว ผมพบแฟนเขาที่ตาตุ บรรยายภาคแอร์เย็นๆ ในห้องเล็ก หลังจากชดกาแพร์ร้อยดูเรื่องผลประโยชน์ส่วนตนตบท้ายด้วยเรื่องเศรษฐกิจตกต่ำสุดขีด ผมได้เปิดอัลบั้มบนโต๊ะดู ก็ทราบว่าเป็นของเธอนักทรมานช้างนามสุธีกำลังจะลุยงานของเขาต่อในนิทรรศการชื่อ *ฝนตก ชั้หนูไหล* ก่อนจะได้ดูและมาทราบข้อมูลเพิ่มเติมในภายหลัง

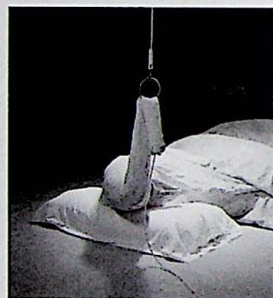
คราวนี้เขาใช้ยางพารา กลไกมอเตอร์ เรซิน และการจัดให้ผู้ชมได้เข้ามาสัมผัสปฏิสนธิ เยียปฏิสัมพันธ์ด้วยถือเป็นอรรถรสใหม่เพิ่มบทบาทเด่นให้นิทรรศการคราวนี้ผลงานเด่นแบ่งเป็น ๒ ชุด ชุดแรกชื่อ *ยุบหนอพองหนอ* ในรูปลักษณะน้ำละดูติดตามมากกับกองสีน้ำตาลที่นอนยวบเย็บเหี่ยวพับตรงแต่ละพื้นที่ของมัน แต่ก็สามารถรู้ว่าเป็นควายช้างเสีย เจ้าเรือนร่างเหล่านั้นถูกหล่อด้วยยางพาราขนาดใหญ่ ยามเหี่ยว ดูแปลกพิกลพิการน่าสงสาร แต่เจ้าร่างยวบเย็บทั้งหมดก็อาจเต่งตึงได้ถ้าผู้ชมเข้าไปช่วยกันเป่าลมผ่านสายยางยาวสีแสดๆ เหมือนหลอดเลือด หลายๆ สายเข้าหล่อเลี้ยง และกลับหล่อเหี่ยวดังเดิม ถ้าลมเลี้ยงของผู้ชมค่อยๆ จางไป

คงไม่ต้องอธิบายมากกว่าแรงลมเป่าคุณ อาจช่วย เลือ ข้างควาย และไม่ต้องบอกก็รู้ว่าสัตว์ทั้ง ๓ น่าจะหมายถึงอะไรเพียงเทียบกลับให้มันเป็นคน เป็นชนชั้น เป็นอิหยังก็ได้ที่กำลังป่วยไข้ และต้องการการรักษาพยาบาลจากเราทุกคน

๑๐๔-๐๖๓-๐๐-๐๐๐๐
๑๐๔-๐๖๒-๐๐-๐๐๐๐
B-CAT-2-0328

เรื่องเก่าๆ ชั่วแล้วชั่วเล่า

ยุบหนองพองหนอง

ความซ้ำซากอัน เป็นนิรันดร์

เมื่อหันมามองงานสำคัญอีกชิ้นชื่อ *ความซ้ำซากอัน เป็นนิรันดร์* (ภาพ ๕๖ - ๕๙) มีร่างชายหญิงเป็นมนุษย์ คนไทยที่นิ่งและยืนพนมมือไหว้ เมื่อกลไกทำงานทั้งสองก็จะ น้อมตัว แล้วหัวก็เบะออกขณะก้มให้เห็นความกลวงเปล่า ข้างใน เจ้าหุ่นโมเดลทั้ง ๒ จะก้มหน้าก้มตาปฏิบัติ ไขว่ความกลวงเปล่าของหัวสมองเรื่อยๆ ไปสลับกับท่าเดิม

น่าตกใจพอควรกับการตั้งคำถามที่แรงราวปล่อยหมัด ขกหน้าคนดู สุธีกำลังวิพากษ์ชายหญิงไทยไม่ออกนาม อย่างรุนแรง จริงหรือที่มนุษย์ไทยมีอาการเชื่องเช่นนั้น ท่าอะไรด้วยความคุ้นชินกับหัวที่ว่างกลวง แต่นี่ก็เป็น ข้อหาที่หนักพอจะโยนหาประเด็นอื่นๆ อีกเช่น ผมหรือหนูจะเป็น ผู้ตามที่ดีตลอดกาล ผมหรือหนูไม่คิดริเริ่มหรือ สลยอะไรตลอดกาล เอาละ.. ครบสิ่งที่น่าคิด สุธีวิพากษ์ แรงไปหรือไม่ หรือถูกแล้ว

ผมไม่รู้จะจบอย่างไร กับสุธีก็เคยคุยกันแต่ไม่กี่คำ มีแต่งานที่แสดงความเป็นเขาให้เข้าใจเขาเอง จากที่ผ่านมา นิทรรศการ *ฝนตก ขี้หนูไทย* อาจเป็นจุดที่แสดงความ ซ้ำซ้อนและตรงไปตรงมาที่สุดของเขา เผยโฉมหน้าและ วันวัยของเขาที่แก่กล้าขึ้น แม้ไม่อาจสรุปว่าเขาคือกบฏ เป็นพวกปฏิวัติ เป็นคนเจ็บปวด เป็นกบฏที่มีหัว หรือสิ้นหวัง แต่ *ฝนตก ขี้หนูไทย* ก็ได้ฝากอะไรไว้หลายอย่าง

ผมขอเอาใจช่วยศิลปินสุธี และขอโทษที่เรียกว่า เป็นนักทรมานข้างตลอดเวลา เพราะคุณน่าจะเป็นนัก ปลดปล่อยข้างมากกว่า ปลดปล่อยข้างที่โดนขังมาอยู่ ได้บั้งใจเราให้กลับมามีชีวิต ลอยสู่ความสง่า สว่าง และ ยิ่งใหญ่อีกครั้ง แม้จะยากและต้องช่วยกันหลายลมหายใจ ก็ตาม ขอให้โชคดีนะครับ

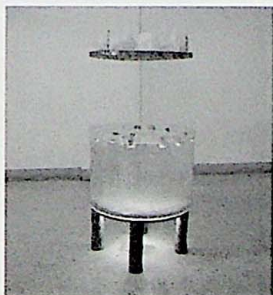
นายปริทรรศ หุตางกูร

Previously Existed

Until the End of the World

Floating Elephants

1995-1998 Sutee, Tormentor of Elephants

He feels attached to elephants, tormenting them in unusual ways. He cuts up the body, the trunk, the tusk, chaining and beating them for what purpose? Especially the white elephant which is a national symbol. Other elephants were made to bare the weight of a heavy stupa with pride. Why this mythical animal, an embodiment of faith, the lifeline of the jungle?

This man is Sutee. Sutee who is determined to revitalize the disappearing meaning and existence of elephants right before our eyes. What are his intentions for restoring their place in our lives?

In 1995, he created *Previously Existed* (Fig. 1-2), a blurry image of a dying elephant. A painting rich in textures. Images lined a wooden platform where arms, legs, and heads of elephants lay scattered. What were they all about? What was he comparing elephants to? Is he saying that we used to have elephants, their spiritual enormity, their glory. Look what happened. Is that it?

Another piece is called *Floating Elephants* (Fig. 6-9). Small wooden elephants were placed in glasses floating in a large resin bowl. Above the bowl was an elephant-shaped ice cube melting in a tray, dripping into the bowl or the glasses. Once filled, the glasses sank to the bottom along with the wooden elephants. Now what, Sutee? What were you trying to say by drowning little wooden elephants? As for me, I dwelled on the resin bowl filled with water. Against the light, it seemed to have extracted the depth and intensity of the ocean. Perhaps he wanted to create the depth of a sea in our hearts and to sink the little wooden elephants, one by one. When the bottom is reached, the sediment is only mildly stirred.

Sutee continued his torment of elephants in *Until the End of the World* (Fig. 5). He made elephants weep, mucus running down their trunk towards a glass jar below. In it, a head and a trunk were preserved. How cruel he is.

Yes...just to mention some of his outstanding works. It is not easy to light up our hearts with elephants once again, but he tried extremely hard. At the same time, his presentation has blurred the stylistic demarkation of art even further. It is inevitable that our or his attention has been caught by whether the paintings, the sculptures, the prints, and the composition of scrap material and ready-made parts, can inspire thoughts or communicate. This kind of art seems western but the subject of elephants marks Sutee's important journey. A committed attempt to blend in an image of Thainess.

Cut to his new work. This time in Japan, jamming with Butoh performance artists. I've seen this work on film at Saeng Arun Arts Center. Against the black background, hundreds of saline solution pouches hung, swaying, liquid running down the hose to stain white table cloth where plates and laboratory tubes lay. A performance by an actor joined in. I was reminded of death and useless cure of illnesses. His world view was pretty negative.

We move on to 1996, and, of course, he was a year older. Sutee was attacking elephants again in the series called, *The Same Old Story, Repeating Again and Again* (Fig. 23-29). Elephant grinders made of fiber hung at even intervals on the wall. About ten of them. A ladle was placed on the grinders, waiting for engine oil to drip onto it from a higher spot until it was full. The ladle then tipped to pour the oil into a bucket below and returned to its original position to continue its work.

Tear - Water - Eyes (Fig. 10,14) was still about elephant body parts and a mechanical movement that created the sense of repetition.

I think Sutee's work at this stage was highly conceptual, as in experiments, although the idea of elephants provided connectedness. What we got was repetitiveness, inertia, boredom. I think he wanted to capture this feeling, piercing society even more deeply.

The torture of elephants continued in *From Ivory Tower* (Fig. 18-19), *There's Nothing New* (Fig. 15), and *The End* (Fig. 30-39). Many may remember the opening at Tadu. What was worth

noticing was the way elephants in this show seemed to fade gradually from its abused significance, gradually becoming representation of a skin or an honorable distinction, without failing to question the authenticity or duplicity of the inside and the issue of compatibility.

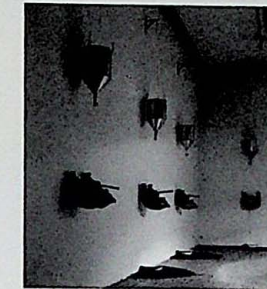
Sutee's work further intensified its questioning nature. By this time, I think he had started to beat up his audience while balancing the issue of design. The simple arrangement of high and low positions, the use of few colors-gold, red, white, and shiny polish-once combined, might not have testified that he had 100% succeeded in his new treatment of elephants, but the attention to detail and an air of Thainess seemed to be molding slowly "Suteeness"

I have not seen all of his work many of which I came across including old, mysterious drawings of elephants, only the white tusks glowing, as if it was the most useful.

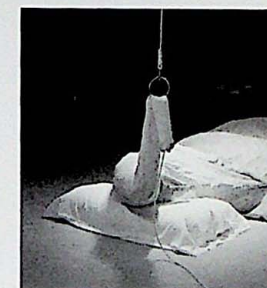
We fastforwarded to 1998, I met his girl friend at Tadu, in a room cool with air conditioning, after great coffee. We talked about personal matters and the rock-bottom economy. I flipped through an album and learned that her boyfriend or the tormentor of elephants was moving ahead with another exhibition titled, *Rain Drops - Pig's Shit Running* before I talked to him to find out more detail.

This time he is using rubber, mechanical movements, resin; the interaction with the audience added a distinctive element to this exhibition. The outstanding works were made up with 2 parts. The first is called *Depletion - Inflation* which looks very attractive-deflated, crumpled, brown shapes still recognizable as a buffalo, an elephant, a tiger, made with rubber. They looked sad, pathetic but with the help of the audience-inflating air into these brown bags through a red hose resembling blood veins, they become full, plump. As the air escapes, they fall flat on the ground again.

No explanation is needed once you blow into these brown shapes of a tiger, an elephant, and a buffalo. Think of them as human, belong to a class or any being that's ill, begging our care.

*The Same Old Story.
Repeating Again and Again*

Depletion - Inflation

The Eternal Banality

Another remarkable piece titled, *The Eternal Banality* (Fig. 58-59), features the body of a Thai man and woman sitting and making a gesture of respect. Once the mechanical movement begins, the two figures bow and the heads open up to reveal the hollow space inside. And they keep going and going with the same movements.

This shocking question punches the audience right in the face. Sutee is offering his harsh commentary on the Thai man and woman. Is such inertia real, the head that empty? This is enough reason to expand our thoughts further. He or she will always obey indiscriminately, unconditionally, eternally? That...is something to think about. Is Sutee being too harsh or right on target?

I don't know how to end this. Sutee and I have spoken little. Only his work portrays himself. Compared to his past works, *Raindrops - Pig's Shit Running* is perhaps his least complex and most straightforward, revealing an older, wiser man. I dare not conclude that he is a radical, an interactor, ill or hurt, a hopeful or hopeless vulgar, but his *Raindrops - Pig's Shit Running* has conveyed many things.

To Sutee the artist, I give my support and my apology for branding him "tormentor of elephants". You should actually be the saviour of elephants, releasing the buried elephants from our consciousness into livelihood. To restore its glory and brilliance is a difficult task requiring the help of others. Good luck.

Paretas Hutanggura

ช้างเผือกสยาม
๒๕๓๘ - ๒๕๔๐
The White Elephants of Siam
1995 - 1997

2

๐-๒ เคยอยู่ ๒๕๓๔
ปูนยิบซั่ม ปูนปลาสเตอร์ สีสเปรย์ ไม้ แก้ว น้ำ
๕๐ x ๓๒๐ x ๖๑๕ ซม.
ผลงานสะสมของศิลปิน

ร่องรอยรูปช้างที่เลือนรางบนผ้าใบ จำนวน ๑๐ แผ่นภาพวางเรียงแถว
บนแนวไม้กระดาน บนไม้กระดานมีเศษชิ้นส่วนของช้างปูนวางเรียงต่อกัน
ตามลำดับจากปลายวง (เชือกอยู่ในโหลแก้วบรรจุน้ำ) สู่หัว ขาหน้า ลำตัว
ขาหลัง และหาง

(แสดงใน ช้างเผือกสยาม ที่หอศิลปวัฒนธรรมฯ กท. ๒๕๓๔)

1-2 Previously Existed 1995
gypsum, plaster, spray paint, wood, glass, water
50 x 320 x 615 cm.
collection of the artist
10 obscuring forms of elephant on canvas laid horizontally on
wood shelf along with debris of plaster elephant arranged
orderly from head to tail.

exhibition: *The White Elephants of Siam*, the Art Gallery of
the Faculty of Painting, Sculpture and Graphic Arts,
Silpakorn University, Bangkok, 1995

๓ ช้างบนโต๊ะ ๒๕๓๔
โหลแก้ว หมึกพิมพ์ซิลค์สกรีน
สีน้ำมัน แก้วไม้ ๖ ตัว ไม้อัด น้ำ
๘๖ x ๑๒๐ ซม.
ผลงานสะสมส่วนบุคคล กรุงเทพฯ
โหลแก้วจำนวน ๑๒ ใบ แต่ละใบมีรูปเขียนช้าง
(จากจิตรกรรมฝาผนัง ในวัดไทย สมุดข่อยและธงชาติสยาม)
ในอิริยาบถต่างๆ กัน ภายในโหลแก้วบรรจุน้ำในระดับแตกต่างกัน
ทุกใบตั้งอยู่บนแผ่นไม้กลมที่วางอยู่บนเก้าอี้ไม้กลม
(แสดงใน ช้างเผือกสยาม ที่หอศิลปวัฒนธรรมฯ กท. ๒๕๓๔)

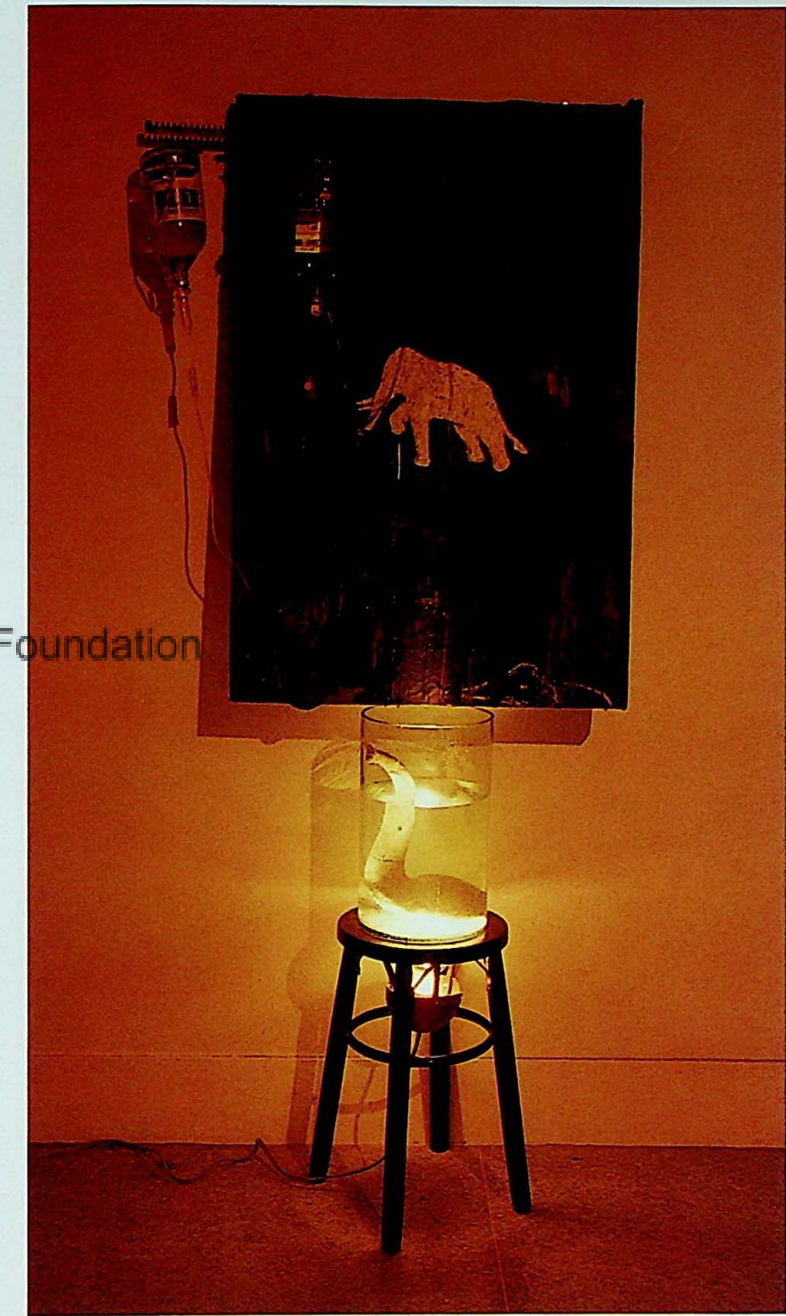
3 Elephants on the Table 1995
glass, silk screen, oil paint, wooden stools,
plywood, water
86 x 120 cm.
private collection, Bangkok.
Twelve glass bottles painted on outer surfaces with different
elephant figures drawn from Thai temple murals, Buddhist
manuscripts and former national flag, set on circle wood top
resting on wood stools. The bottles contain water of different
levels.

exhibition: *The White Elephants of Siam*, the Art Gallery of
the Faculty of Painting, Sculpture and Graphic Arts,
Silpakorn University, Bangkok, 1995.

Art Museum Foundation

- ๔ ช้าง 70 เชือก ๒๕๓๘
กล่องไม้ สีน้ำมัน ผงปูนขาว ถ่าน
กล่องไม้ ๗๐ ใบๆ ละ ๒๐ x ๔๖ x ๖๐ ซม.
ผลงานสะสมของศิลปิน
กล่องไม้ ๗๐ ใบวางเรียงกันแนบผนัง ในแต่ละใบ
มีวาดเส้นรูปชิ้นส่วนและแง่มุมต่างๆ ของช้าง
บนพื้นและภายในกล่องถูกปกคลุมด้วยผงปูนขาว
(แสดงใน ช้างเผือกสยาม ที่หอศิลป์คณะจิตรกรรมฯ กท. ๒๕๓๘)
- 4 70 Elephants 1995
plywood, oil paint, lime, charcoal
70 boxes, 20 x 46 x 60 cm. each
collection of the artist
70 boxes are piled up against the wall,
starting from the floor to the ceiling.
Each box consists of elephant figure
drawing facing out and lime.
exhibition: *The White Elephants of Siam*,
the Art Gallery of the Faculty of Painting,
Sculpture and Graphic Arts,
Silpakorn University, Bangkok, 1995
- ๕ จวบจนโลกวินาศ ๒๕๓๘
กระดาษ สีชอล์ค สีอะคริลิก ขวดน้ำเกลือ สายยาง
เข็ม โหลแก้ว แก้วใส่น้ำ หลอดไฟ ปูนซีเมนต์ น้ำ
๔๖ x ๘๗ x ๑๘๔ ซม.
ผลงานสะสมของ บริษัทเงินทุนหลักทรัพย์ทิสโก้
จำกัด (มหาชน) กรุงเทพฯ
ขวดน้ำเกลือ ๒ ขวด ปล่อยน้ำให้ไหลหยดจากภาพช้าง
บริเวณปลายงวงและดวงตา น้ำจะไหลลงสู่โหลแก้ว
ที่มีปูนรูปหัวและงวงช้าง
(แสดงใน การแสดงศิลปกรรม ครั้งที่ ๑๒ ของอาจารย์คณะ
จิตรกรรมฯ ที่ หอศิลป์คณะจิตรกรรมฯ ๒๕๓๘ และศิลปะแห่ง
รัชกาลที่ ๙ ที่ ศูนย์การประชุมแห่งชาติสิริกิติ์ ๒๕๓๙-๔๐)
- 5 Until the End of the World 1995
paper, pastel, acrylic, dextrose bottle, water hose,
needle, glass container, stool, light bulb, water
46 x 87 x 184 cm.
collection of Thai Investment and Securities
PCL.(TISCO), Bangkok
A bottle of dextrose is set above a painting of
elephant figure where dextrose drops constantly
from the spots of the elephant's eye and trunk,
down to a glass container below which contains
plaster elephant head and trunk.
exhibition: *12th Art Exhibition by the Member of
the Faculty of Painting, Sculpture and Graphic Arts*,
the Art Gallery of the Faculty of Painting, Sculpture
and Graphic Arts, Silpakorn University, Bangkok,
1995, *50 Years of Thai Art*, Queen Sirikit National
Convention Center, Bangkok, 1996-7

Rama IX Art Museum Foundation

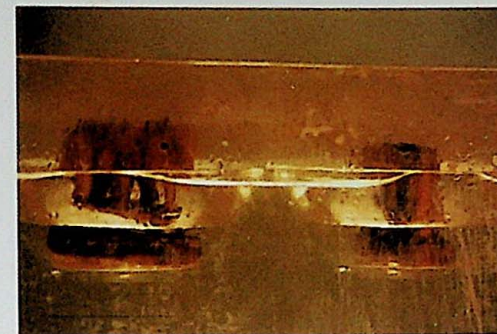
๖-๙ ข้างลอยน้ำ ๒๕๓๘
 วัสดุที่ใช้ น้ำ ถาดเหล็ก ข้างน้ำแข็ง ถ้วยแก้ว ข้างไม้ หลอดไฟ ไม้
 ๘๐ x ๔๐๐ ซม.
 ผลงานสะสมของศิลปิน
 ภายในถังน้ำเรซินบรรจุน้ำบาดาล (มีตะกอนนอนก้นอยู่) บนผิวน้ำจะมีถ้วยแก้วใส
 ๑๒ ใบ (ภายในมีข้างไม้) ลอยอยู่อย่างอิสระ เหนือถังน้ำมีถาดเหล็กเจาะรูพูน
 ขาวนํ้าอยู่ บนถาดมีข้างน้ำแข็ง ๑๐ ตัว เมื่อข้างน้ำแข็งละลาย น้ำจะหยดลง
 สู่ถังเบื้องล่าง ด้วยความบังเอิญปราศจากการควบคุม น้ำข้างก็หยดลงน้ำในถัง
 ข้างก็หยดลงถ้วยแก้ว เมื่อถ้วยใดได้รับน้ำจนหนักเกินกว่าที่จะลอยอยู่ได้ ก็จะจมดิ่ง
 ลงสู่ก้นถัง แล้วตะกอนข้างใดก็จะพุ่งตลบขึ้นมา

(แสดงใน ข้างเผือกสยาม ที่หอศิลป์คณะจิตรกรรม กท. ๒๕๓๘)

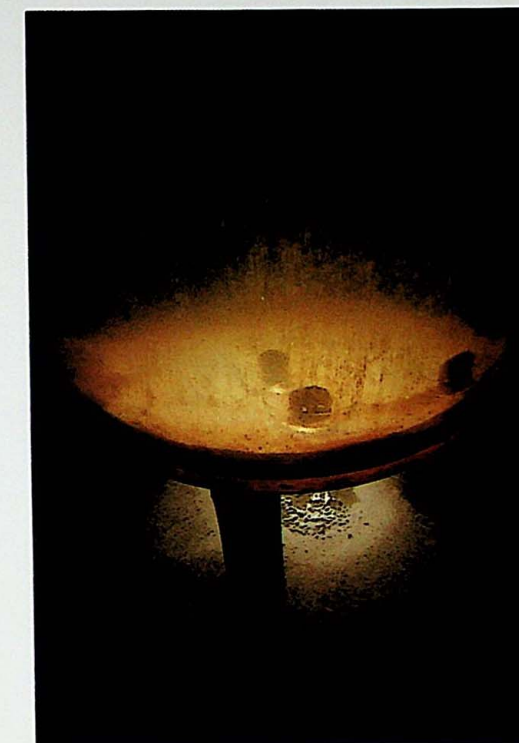
๖-๙ **Floating Elephants** 1995
 resin, water, metal, ice, glass bowls, wood, light bulb, wood logs,
 80 x 400 cm.
 collection of the artist

Ten miniature elephants made of ice, placed on a circular tin tray hanging from the gallery ceiling 1.8 metres above the ground, begin to melt and drop through the tray's holes onto a round translucent tank below, where many glass bowls containing wooden miniature elephants are floating. The water drops randomly on the glass bowls. Those which can not bare the increasing weight of the dropping water gradually sunk down to the bottom of the tank.

exhibition: *The White Elephants of Siam*, the Art Gallery of the Faculty of Painting, Sculpture and Graphic Arts, Silpakorn University, Bangkok, 1995

7-9

๐๐.๐๔ น้ำตา-ตาน้ำ ๒๕๓๙
ไม้ สีสคริลิค ท่อนไม้ น้ำ
กระบอกน้ำ มอเตอร์
๖๐ X ๑๒๒ X ๒๒๔ ซม.
ผลงานสะสมของศิลปิน

ด้วยระบบน้ำอัดจากมอเตอร์ขนาดเล็กใน
กระบอกน้ำ น้ำจะพุ่งขึ้นไปเติมน้ำใน
กระบอกสีที่ติดตั้งอยู่เหนือภาพจิตรกรรม
สีสคริลิค แล้วปล่อยให้ น้ำหยดลงตามสาย
ที่ต่อเข้ากับบริเวณรูปดวงตา ที่เป็นรูปปูนต้ำ
น้ำจะไหลจากตาเป็นสายผ่านภาพ
จิตรกรรมลงสู่หลุมที่แกะสลักขึ้นในท่อนไม้
ที่ก้นหลุมจะมีรูปสลักเป็นจมูก ปลายวง
ข้าง เมื่อน้ำในหลุมนั้นล้นจนถึงระดับ
รูระบายที่เตรียมไว้ น้ำก็จะไหลลง
สู่กระบอกน้ำที่ติดมอเตอร์ และเมื่อกระบอก
น้ำด้านบน ลดลงถึงระดับที่สวิตช์หุ่นลอยตั้ง
เอาไว้ กระบอกน้ำที่ติดมอเตอร์เอาไว้ก็จะ
ทำงานอีกครั้งหนึ่ง

(แสดงใน ศิลปะแห่งชาติที่ ๙
ที่ ศูนย์การประชุมแห่งชาติสิริกิติ์
กท. ๒๕๓๙-๔๐)

10.14 Tear - Water - Eyes 1998
plywood, acrylic, wood log,
water, motor
80 x 122 x 224 cm.
collection of the artist

A motor engine pumps the water
from a small container attached at the
back of the wood log, to the plastic
container above the acrylic painting.
The water then drips through a hose
connected the container and the
painting at the point of the elephant
eyes which are bas-reliefs. The water
falls from the eyes down to a hole in
the wood log. The bottom of the hole
is carved in the shape of the tip of
elephant trunk. When the hole is
filled up, the water is drained back to
a small container behind the wood
log. As the water in the above
container runs dry, the motor engine
starts to pump the water up again,
beginning another cycle of motion.

exhibition: 50 Years of Thai
Art, Queen Sirikit National
Convention Center, Bangkok

Rama IX Art Museum Foundation

